

R E G N
LE PREJUGE VAINCU

ROLLHÄFTE FYRA

Till spelaren

Du skall nu spela Regn, ett lätt, surrealistiskt scenario i ett fiktivt 30/40-tal i en värld inte helt olik vår egen. Som kompositör har jag några små ord att ge på vägen; dessa kan tyckas vara självklara men jag föredrar att vara helgarderad.

Lägg märke till symboliken i Regn—Partiet, Symbolen. Använd dessa omskrivningar!

De roller som ni skall gestalta i Regn är ofta ganska löst definierade. De kanske består av ett par brev och en kort beskrivning eller en lång monolog. Allt därutöver lämnar vi åt er att bestämma själva. Kan ni inte hitta någonting, anspelas det på en händelse som inte närmare förklaras så fråga inte spelledaren, han vet inte mer än ni. Det ligger på ert ansvar gentemot storyn att hitta på egna förklaringar och brodera ut era egna roller. Samma löst definierade information kan finnas hos flera spelare, något som kan vara tänkvärt när man spinner vidare på de lösa trådar som inte knutits samman i rollen. Därför är det viktigt att ni bejakar varandra, att ni inte till varje pris måste genomdriva just er version av händelsen och, framför allt, att ni inte är rädda för att »förlora». Vi vill i det längsta undvika situationen där den ene spelaren säger »Det var som vid El Alamein» och den andre svarar »Det har inte hänt än!»

Jag nämnde tidigare att ni som spelare hade förpliktelser gentemot storyn. Detta är i allra högsta grad sant. Om ni bara sitter tysta, inte tar för er, eller väntar på att någon skall komma och knuffa igång er så kan ni få vänta länge! Tillsammans skall ni som spelare, med viss hjälp från er eminente spelledare, göra Regn minnesvärt. Detta är rollspel och inte en köpvideo!

Känn er fria att improvisera mot spelledaren! Om ni vill ha 10 000 man som står vid fronten redo att anfälla eller om ni vill ha en flyktbil med motorn igång utanför så tag er friheten att säga att ni har det! I Regn är det mesta tillåtet, så länge det går i linje med era roller. Det är bland annat detta som är ert ansvar mot storyn, frihet under ansvar. Fråga inte spelledaren om lov, han har nog auktoritet att stoppa det om han inte gillar det. Han kommer att tillåta allt som gör storyn bättre. Med detta inte sagt att ni måste fantisera fram fantastiska föremål i Regn, jag skulle föredra om ni inte gjorde det. Det är de små, små detaljerna som gör det! Det är friheten att referera i tal till det ni anser tillkommer er roll som detta är menat att främja, inte något föremål som underlättar för er personliga vinning.

I dessa rollhäften finns flera olika roller, separerade med ett blad med årtal och »placeringslista» för att ni av misstag inte skall bläddra i förväg. Spelledaren kommer att tala om för er när det är dags att vända blad och läsa nästa roll i häftet. Placeringslistorna är alltid samma, d.v.s. ni sitter på samma plats hela tiden. Syftet med dessa är främst att visa vilken spelare som nu har vilken roll, oavsett hur ni är placerade i rummet. Vissa roller är tacksammare än andra, vissa ger utrymme för enorma utvecklingar, vissa inte. Precis som i vilket annat scenario som helst. Jag har försökt göra era rollhäften likvärdiga efter bästa förmåga. Ta inte ut er i första scenen, spara er! Ni vill inte vara slutkörda i finalen!

KGL. OPERAHUSET

Londinium

»Musique Vocale de la Renaissance et du Baroque»

Chants traditionnelles
Madrigaux anglais et Airs

Datum 18/9 .29

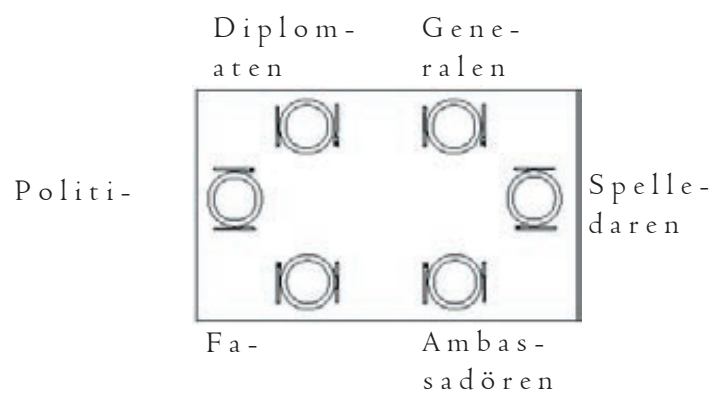
Diploman

Klass Balkang

£1.25

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
OPERAHuset, LONDINICUM

» *D I P L O M A T E N* »

Egenskaper

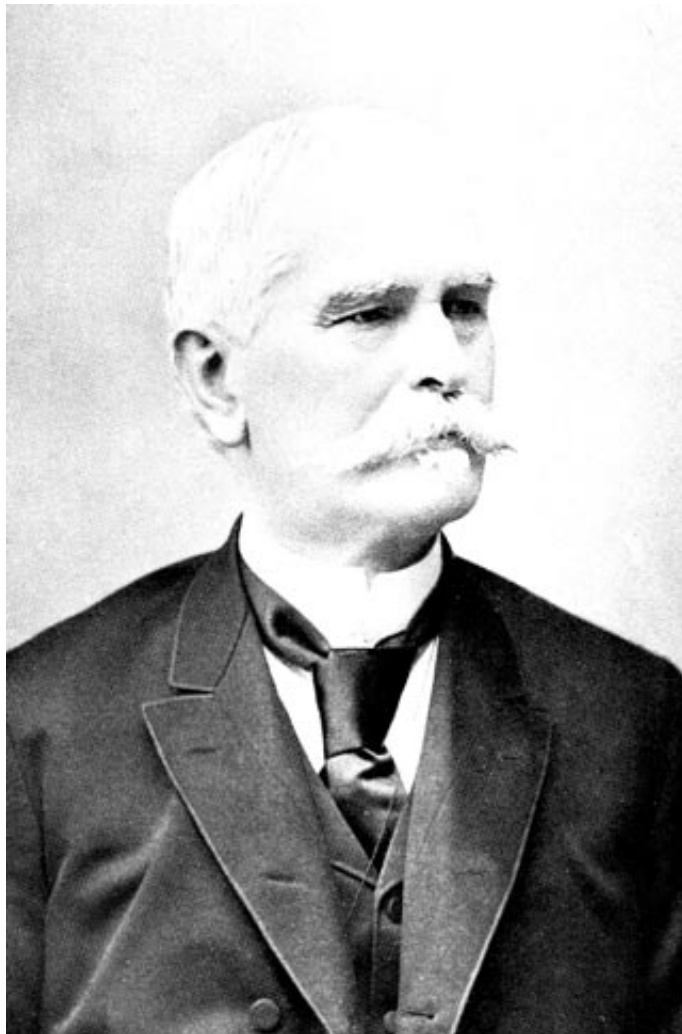
Sökande efter ett meningsfullt och viktigt mål med livet

Sin halvbroders, jämte Ambassadörens hustrus, liv på sitt samvete

Goda kontakter inom flera regeringar samt med den franska militären

Rastlös och talför

Ni har bett mig skriva några rader om Diplomaten i egenskap

av hans sekreterare—kanske vågar jag säga vän—under åren 34-39.

Till att börja med måste jag säga att det inte är en lätt uppgift, ty på samma gång som jag vill hålla mig till, och beskriva, sanningen vill jag heller inte förstöra vårt fina minne av en man som kämpade tappert för den britanniska nationens maktfullkomlighet.

I början av trettioåret fick Diplomaten tillbaka den diplomat- och ministerställning som under tjugotalet berövats honom efter en skandal i överhuset som krävde många politiska offer. Under hela hans levnad, när detta kom på tal, förfäktade han ivrigt till oskuld och fortfarande vid hans död hängde bitterheten honom som en klump om halsen. I samband med återutnämningen för han till Frankrike för att tillsammans med den franska diplomatkåren möta den germanska motsvarigheten och diskutera den nya germanska, aggressiva expansionspolitiken.

Detta var emellertid inte så lyckat, enär han under sin aktiva tid i kåren gjorde sig mest känd för två saker—sin oförmåga att vara inställsam och sitt hat mot germanerna. Kanske var det detta det britanniska utrikesministeriet hade i åtanke när de återinsatte honom i tjänst med detta omedelbara uppdrag. Vad som skedde i München förtäljer inte historien men jag kan säga detta: Under hela hans vistelse i Germanica sade han inte ett vänligt ord, han bemötte de germanska diplomaterna med en dumdristig öppenhet och tillika vass tunga. På den tredje dagen avbröts förläggningarna och de franska och britanniska diplomaterna sattes på första tåg ut ur Germanica.

...

Under sin verksamma tid i kåren beskylldes han för mycket och som sekreterare fick även jag ta emot en inte allt för försumbar del av den verbala galla som sprutades över honom vart han än visade sig. Till det yttre visade han aldrig det minsta tecken på att detta bekom honom men jag vågar dock påstå att han tog mycket illa vid sig av allt det hat som riktades mot honom. Man sade att han saknade lojalitet till fosterlandet och sympati för det britanniska folket, att han hellre gick sina egna ärenden än sitt lands, att han var ateist (vilket faktiskt var sant) och att han saknade känslor. Dock skulle det dröja till senvintern 1939 innan han tvingades begära avsked.

I juni 1939 kom vi oförhoppandes över ett dokument med en rapport gällande en av hans vänner, Generalen. Det visade sig att regeringen hade honom under ständig bevakning och att han klassades som ett störande element vad ordning och trygghet i Britannica anbelangade. Rapporten var utsänd från underrättelsetjänsten till regeringen och rekommenderade Generalens omedelbara avsked. Eftersom rapporten inte officiellt existerade gav mig Diplomaten order om att förstöra den. Jag gjorde dock inte detta utan behöll den och låste in den i mitt kassaskrin där den i dags dato fortfarande ligger.

...

Under åren 38-39 kämpade Diplomaten om rätten till ett arv från hans faders sida. Faderns andra äktenskap hade medfört en son till i familjen, en son som diplomaten skarpt ogillade och aldrig erkände. Vid faderns död visade det sig att en icke oansenlig summa testamenterats till den nya sonen, och Diplomaten inledde omedelbart en rättslig process för att frånta denne all rätt till arvet. I Diplomaten's rigorösa sökande efter uppgifter som kunde kompromettera halvbrodern uppdagades en kärleksrelation mellan denne och en väns till Diplomaten hustru. Han höll mig hela tiden utanför affären men jag lät mig förstå att Diplomaten och hans vän Ambassadören kallsinnigt lät avrätta dem båda under en resa till Paris.

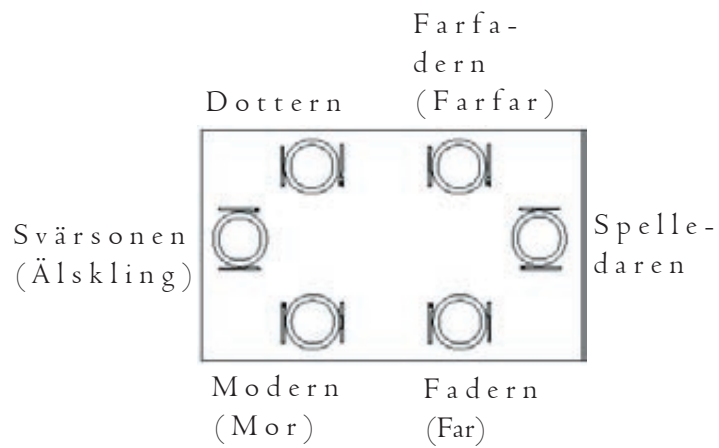
...

Det var den 18:e september det året som den stora vändningen kom. Efter att länge ha sökt ett eftersträvansvärt mål med livet fann Diplomaten slutligen sin livsuppgift. På en kväll stakades hans livsväg ut för honom och han började äntligen leva. Bitterheten bleknade, även om den ständigt fanns där, och eldarna i hans ögon började äntligen flamma. Jag vill inte säga att jag stödde honom i hans åsikter eller i hans syn på germanerna och kriget men utan honom var jag ingenting så vad hade jag annat än att lyda? Han ville ha kriget, och han skaffade det.

...

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
HARPER ROAD, LONDINICUM

» D O T T E R N »

Egenskaper

Gravid och deprimerad

En massa känslor som hon snart inte står ut med att hålla instängda längre;
i synnerhet skuld

Livrädd att Svärsonen skall dö i kriget och lämna henne ensam kvar

Explosiv

Inte speciellt hungrig

Just nu

Är—trots att giftermålet ännu inte blivit av—gravid med Svärsonen. Hon har ännu inte haft mod att tala om detta för honom. Är väldigt rädd, dels för att detta skall komma ut och dels för att Svärsonen kan dö i kriget och lämna henne ensam med barnet. Sedan någon vecka tillbaka är läget spänt mellan Dottern och Svärsonen sedan han tvingade henne att ha samlag med honom. Dottern tror att hon bär skulden till detta och när hon ser hur mycket Svärsonen skäms känner hon sig än mer skyldig. Hon vet inte om hon skall berätta om sina synder för sin mor eller farfar men ännu vågar hon inte säga något. Detta är den enda gång som de har haft sex eftersom det i den traditionsbundna, kristna familjen inte är tillåtet innan äktenskapet och det är efter detta som hon har blivit gravid.

Kära lillasyster,
jag grät när jag läste ditt brev. Jag grät mig till sängs den kvällen och jag gråter nu när jag skriver till dig. Aldrig trodde jag väl något sådant om honom. När vi var... ja, du vet, uppförde han sig aldrig så illa—aldrig ens i närheten. Jag trodde mig vara oförmögen att hata men här och nu brinner hatets låga inom mig, jag hatar, hatar, hatar honom!
Älskade syster vakna! Inser du inte att du inte har dig själv att skylla, inte för något—allt är hans skuld och det är därför jag kan hata honom. Han har begått ett ohyggligt brott och får inte slippa undan! Vi måste visa hela världen vilken förhatlig varelse han är.
Att ligga här oförmögen att göra något annat än att gråta är så ohyggligt frustrerande! Nu tvingas jag stillatigande leva i skuggan av hans vidriga dåd. Blotta tanken på att han en gång kysst mig får mig att vilja kasta upp.
Älskade syster, vakna! Det är han, han som är gärningsmannen och du som är offret! Att han skäms och inte vågar se dig i ögonen är bara ett tecken på hans skuld. Det skall dock inte hjälpa honom att vara ångerfull. Gud skall straffa honom.

Gråt inte lilla syster, slå tillbaka!

Din S.

Brev från System daterat 39-08-04

Älskade storsyster,

tack för att du tog dig tid att svara så snart. Jag kastade mig över ditt brev och gick ifrån affären för att kunna läsa det. Far blev förstås vred och bannade mig men jag kunde inte hjälpa det—jag är i stort behov av dina kloka råd och förmaningar.

Jag förstår inte varför du är så vred på honom! Hur kan du lasta honom för hans handlingar när jag förklarat för dig att felet egentligen var mitt!? Kanske du försöker trösta mig—ett i så fall hedervärt uppsåt—men jag ber dig, snälla »gör det inte på hans bekostnad!» Har inte du en gång älskat honom så som jag älskar honom nu? Kan du då inte se att allt är mitt fel? Aldrig tidigare hade han rört mig där, även om jag många gånger önskat att han skulle göra det.

Jag måste bekänna något för dig—jag har ibland tagit där, och tänkt för mig själv att det var hans hand och inte min. Jag vet att jag inte borde, att jag kommer att hamna i helvetet för mina synder men jag har alltid varit så svag i anden—det vet du bättre än någon annan. Jag hade rört vid mig den kvällen, strax innan han kom in, rört vid mig så som skulle vara honom förbehållet—åtminstone efter giftermålet. Förstår du nu att skulden till vad som hände är min och inte hans?! Gud straffade mig och lät honom vara det verktyg som öppnade mina ögon och lät mig skåda mina synder. Aldrig mer skall jag röra vid mig själv så igen. Jag hoppas att han kan förlåta mig.

Din lillasyster

Brev från Dottern till System daterat 39-08-08

39-07-28

Kära dagbok.

Igår kväll hände något fruktansvärt. Jag låg till sängs, Gud förlåte mig—utan att sova. Jag svettades och klev ur sängen för att ta på mig något och gå ned till köket efter ett glas vatten. Precis när jag öppnade garderobsdörren störtade min fästman in i rummet iklädd nattskjorta och med håret över ända. Jag försökte skyla mig men han tog ett hårt tag om mina handlovar och skakade mig. Jag försökte möta hans ögon men misslyckades—hans blick flackade av och an, runt i rummet för som letade den efter något—eller någon. Till slut fastnade den, på mig. Men inte på mitt ansikte, utan på min kropp. Hans ögon var kalla och det var något glasartat över blicken. Han lyfte upp mig och kastade ned mig på sängen. Jag försökte lösgöra mig men hans grepp om mina händer hårdnade. Vad som sedan hände är allt för förfärligt för att klädas i ord...

39-09-14

Kära dagbok.

Jag är gravid. Gravid. Det finns inte längre något utrymme för tvivel—jag måste acceptera den bittra sanningen.

Mina kinder är så röda av skam—jag vågar inte visa mig för mina föräldrar, än mindre för honom.

Jag har stått i timmar framför spegeln idag och synat mig—är jag inte lite rundare om magen. Det är bäst att hålla andan.

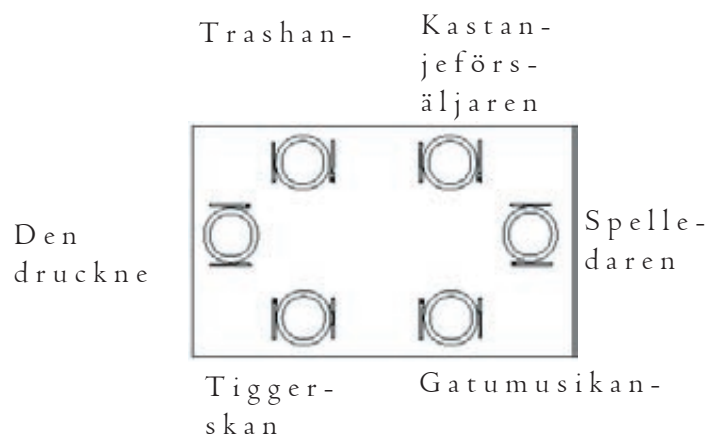
Min fästman har blivit så avhållsam och undflyende. Han vill inte se på mig eller ta i mig. Kan han inte förlåta mig? Vi måste tala ut.

Det är snart dags för middag. Den mest förhatliga delen av dagen! Nu måste vi spela teater för varandra—låtsas att allt är som det skall vara. Det är så att man vill skrika.

Jag vet inte hur länge till jag kan hålla ut! Min syster uppmanar mig att låta fördriva fostret medan tid är och innan storleken på min mage röjer mig men jag kan inte göra så. Gud vet att jag skulle vilja; men jag kan inte göra så mot hans barn.

1 9 3 9

ARTONDE SEPTEMBER
WESTMINISTER BRIDGE, LONDINICUM

» T R A S H A N K E N »

Egenskaper

Törstig, sugen på öl

Utfattig

Irriterad

Vill bestämma sig och sedan inte längre tala om saker—velig

Människovän, så länge de delar hans sociala klass och åsikter

»Förlovad» med Tiggerskan

Trött på att behöva slita för att tjäna ihop pengar till Tiggerskans opiumberoende, förhållandet knakar i fogarna

Just nu

Försöker värva kastanjeförsäljaren till drottningens arméer. Undviker att samtala med Tiggerskan i hopp om att slippa tala om värvningen. Har en idealbild av armén som han inte vill få krossad. Samtidigt som han hela tiden är öppen utåt för att kunna påverka andra (läs: Kastanjeförsäljaren) försöker han undvika att ta in intryck eller själv bli påverkad. Hans fästmö, tiggerskan ansätter honom allt jämt och försöker övertyga honom att låta bli att ta värvning och han bygger successivt upp en stark ilska och motvilja mot henne som inte låter honom, mannen, bestämma över sitt eget liv. Det är för att sårta tiggerskan som han tar tag i och antastar Dottern.

Memoarer

Det här är berättelsen om mig när jag var ung, på 30-talet.

När jag nu blickar ut genom fönstren, ner på Oxford street, femtio våningar, är det svårt att tänka sig att man en gång haft gatan som sitt hem. På 30-talet bodde jag på gatan, sov i trappuppgångar och på parkbänkar, stal och tiggde för att få pengar till mat, och min fästmö opiumberoende. Jag har nästan glömt det.

Den som jag nu skall förtälja, har emellertid etsat sig fast i mitt minne för evigt.

Det var tidigt på hösten 1939, mitten på september tror jag, som jag tog värvning. Den dagen skulle utgöra startpunkten för ett helt nytt liv för mig, ett liv som lärde mig saker om mig själv och om andra som jag tidigare helt gått förbi. Den dagen var innehållsrik.

Som så många gånger förut drog vi kring på gatorna, jag, Tiggerskan—min fästmö, Gatumusikanten och Den druckne. Vi var alla på väg till inskrivningskontoret där jag skulle ta värvning, jämte Gatumusikanten, min olycksbroder. Dagen var fylld av ändlösa, hetsiga diskussioner om huruvida det var vettigt eller inte att ta värvning. Min fästmö ansatte mig ideligen och bönade och bad mig att avstå. Jag var vid det laget mer än lovligt trött på henne.

Vi hade länge följt efter en ung pojkspolings tafatta försök att sälja rostade kastanjer. Det hade börjat regna och han fick inte en enda såld. När han gick över Westminster bridge fick han nog och vräkte kastanjerna i vattnet, ett tag såg det ut som om han skulle kasta sig efter, men sjönk istället ned på de kalla, blöta gatstenarna och blev sittandes.

På den tiden brydde sig folk om varandra, åtminstone de som var som vi, de utstötta och trasiga, och vi satte oss ned på huk runt honom och försökte gaska upp honom. Mitt minne sviker mig här, jag tror att vi fick honom in i värmen på ett närliggande ölsjapp och gav honom något att dricka, thé tror jag.

Jag ansatte honom, på samma sätt som jag avskydde att Tiggerskan, min fästmö, ansatte mig. Jag ville han skulle slå följe med mig och Gatumusi-

kanten till inskrivningskontoret och skriva in sig. Han vägrade, men jag lät mig inte nedslås. Jag har ett vagt minne av att jag ansatte honom allt hårdare och var riktigt elak emot honom, när han inte ville. Ja, det var jag. Riktigt elak.

Han hade förtäljt för oss, hans hjärtslitande historia och jag använde mig av det han berättat för att genom skuldkänslor mot Britannica driva honom in i armén. Allt det som jag just då föraktade min fästmö för att hon gjorde, gjorde också jag.

...

När vi tillslut lämnat ölsjappet drev hungern oss genom gator och gränder. Det var sent, jag minns inte tiden exakt, och de flesta affärerna var stängda för dagen. Min fästmö vägrade förstå att jag var fast besluten att ta värvning och jag hade nu byggt upp en enorm irritation mot henne. Jag kommer inte ihåg varför, men hon svärmade runt Kastanjeförsäljaren som flugor runt avföring; höll honom i handen, smekte honom över håret. Ideligen fick jag rycka henne till mig och visa henne vem det var som bestämde.

Vi nådde till slut en frukt- och grönsakshandel som just höll på att stänga och gick fram för att fråga om det fanns någon gammal frukt att få, frukt som ändå var tvungen att slängas. Butiksägaren blev rosenrasande och skrek åt oss, jag minns tyvärr inte de exakta orden. Vi skulle veta hut, små mycket var klart, att komma och tiggas i hans affär. Han kom emot oss, en stor, välvuxen karl och vi lade benen på ryggen.

När vi nått nästa kvarter blev vi ikappsprungna av den unga dottern i familjen. Hon bad om ursäkt för hennes faders dåliga humör och gav oss äpplen att äta, äpplen som inte var mer än någon dag gamla.

Vad jag sedan gjorde minns jag tydligt och klart, även om jag önskar att det sedan länge raderats ur mitt minne. För att visa Tiggerskan att även jag kunde spela hennes spel, tog jag tag i Dotterns armare, drog henne intill mig och tvingade till mig en kyss. Jag tror att jag lät handen glida över henne innan jag till slut släppte henne, hon sprang chockad och omtumlad tillbaka till affären.

När jag vände mig om såg jag Tiggerskans ögon. De vad vidöppna, smärtan

och tröstlösheten syntes tydligt. Tårarna rann nedför hennes kinder när hon vände sig bort från mig och sprang in i dimman, tätt åtföljd av kastanjeförsäljaren. Detta är ett av de tillfällen som jag mest av allt skulle vilja ha gjort.

...

Det var på våren 1941, april tror jag bestämt som jag nästa gång fick se Kastanjeförsäljaren. Han låg livlös i ingenmansland, i botten på en vattenfylld krater. Det var under en framryckning. Jag stannade, lät de andra fortsätta, kanade nedför kraterns sida till honom och ruskade honom. Han fick inte vara död. Han fick inte! Han var för ung för att ta värvning, men jag hade ansatt honom. Hade jag drivit honom in i armén? I så fall var hans blod på mina händer, hans liv på mitt samvete.

Jag ruskade honom, örfilade upp honom, skrek åt honom—men han förblev livlös. Jag skottade lite jord över honom med min gevärskolv och lade hans hjälm över honom till kors. Det händer fortfarande att mina ögon tåras när jag tänker på honom.

...

För någon vecka sedan mötte jag henne, Tiggerskan. Hon satt på gatstegen och höll tyst fram en mössa att lägga pengar i. Hon hade åldrats så mycket. När jag lade en sedel i hennes mössa tittade hon upp, och våra ögon möttes. Hon kände igen mig. En eld tändes i hennes ögon—samma eld som jag så väl mindes från förr, hon älskade mig fortfarande. Hon formade läpparna som för att säga någonting, men innan hon funnit orden var jag borta. Jag vände på klacken och sprang, rädd att mitt gamla liv, mina gamla synder skulle hinna ifatt mig. Aldrig mer går jag på den gatan igen.

• Evening News •

Polen sluter pakt med Germania

Idag kom så det slutgiltiga sorgebeskedet. Polens härskare Furst

Invasjonen av Holland inledd

Moskva, november 1939

Kamrat,

Det är alltså sant. Tidigt i går eftermiddag rullade Germanska bandvagnar över gränsen till Holland efter att Kaisern fyra timmar tidigare förklarat Nederländerna krig.

I sin krigsförklaring skall Kaisern ha talat om landområden som rättmätigt tillhör riket.

tvekan men vad oss anbel

och de tvingades att retirera. Den Holländska armén var slagen till spillror och på måndagen samma månad, december 1939, hissades den vita flaggan i de Nederländska skyttegravarna och vägen låg öppen för de Gemanska trupperna marschera in i huvudstaden och hissa Gemanska flaggan i Symbolen.

Man införde undantagstillstånd i Amsterdam och snart började även deporteringen av de Holländska Judarna. Nu låg vägen öppen till övriga Europa och den första stora segern var vunnen. Den var en stor dag för Kaisern.

◆ ST. JAMES GAZETTE ◆

Etablerad 1877

2d. Januari 1940

BELGIEN KAPITULERAR!

De som voro vakna i ottan kunde idag höra det förfärliga budskapet gå ut över radio. Den Belgiska armén har kapitulerat villkorslöst på alla fronter och på gatorna i Belgiens huvudstad, Bryssel, marscherar tusen och åter tusen Germanska soldater i en massiv styrkedemonstration ledda av General

MORNING·ADVERTISER

Morning advertiser v.22

Söndagsupplagan 2d. April 1941

Germanska trupper har landstigit!

Det var på eftermiddagen igår som de Germanska soldaterna efter många timmars stridigheter lyckades bryta ned det tappra Brittiska försvaret och landstiga på Brittisk mark.

sades vara försvagat men vid gott mod. "Vi hyser stort förtroende till våra tappra soldater och Gud" sade Generalen igår strax efter att han blivit meddelad om situationen vid front-

manade dem att vara sparsamma med bröd och övriga livsnödvändigheter då tillgången på dessa kan komma att försämrans den närmaste tiden.

Hälsningar även att

Hell Kaisern

Våra trupper har idag vunnit ytterligare en ärorik seger åt det Germanska riket. Portsmouth har fallit för våra artillerikanoner och förlusterna är försumbara.

Som en kniv genom smör skär våra trupper sig allt längre in i Britannica utan att den Brittiska armén kan bjuda något nämnvärt motstånd.

Inom kort skall vi stå i Londinium, en symbol för den övriga världen, en milstolpe i grunden till Riket. Den sista utposten skall falla.

Hell Kaisern,

G, Överståthållare för Belgiska Generalguvernemetet

Försvarsärende #1314A
Avsändare: Kapten R.
Mottagare: Generalen

TOP SECRET

Redding har fallit. Idag, torsdagen den nionde dennes blev de Germanska styrkorna oss övermäktiga och vi har tvingats retirera med stora förluster.

Redding och dess absoluta närområden är nu i Germanernas klor och det finns inget omedelbart hopp om att kunna återta dessa.

Totala förluster är ännu inte möjligt att beräkna när detta meddelande skickas men en prognos är att mellan 60 och 80 procent är stupade eller sårade. Närmare redogörelse följer.

Kapten R.
Kapten R.

CITIZEN

Vardagar 1d.
Söndagar 2d.

«Daily News»

Maj 1941

Germanerna Stoppade!

Kan detta vara vändpunkten i kriget?

I morse nåddes
London av glädjebudskapet
att de Gemanska
truppernas framfart
nu stoppats strax ut-
anför staden. Från
gatorna hördes jubel-
rop och långt in på
natten kunde man
höra många
rop där ny-
des natten
Från vår
Fronten
och ned-
ter om

T I M E S

Etablerad 1863

2d. Juni 1941

Londinicum under attack!

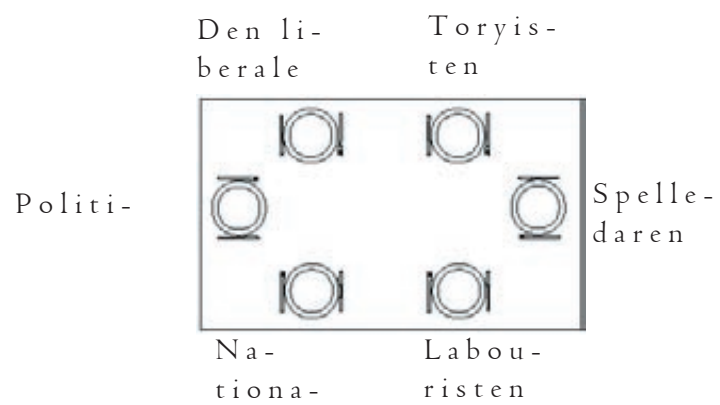
Med ett öronbedövande dån slår projektilerna ned i de Londinicumskas husen och det är med fara för eget liv som Londinicumbon vistas utomhus.

granater som slungats över två kilometer och som trots den dåliga träffsäkerheten åsamkat stor skada på vår stolta huvudstad.

Allmänheten uppmanas att vid ljudet av sirenerna söka skyddet

1 9 4 1

SJUNDE NOVEMBER
THE TOWER, LONDINICUM

» DEN LIBERALE »

Egenskaper

Upprörd

Orubbligt för en kapitulation—»medan vi fortfarande kan diktera några villkor»

Stark oro för kusinen vid fronten

Förtvivlad över att alla inte inser att kapitulationen är det enda alternativet

Just nu

Är de monster eller människor? Inser de inte att ett anfall, ett sista anfall är dömt att misslyckas? Det är att godkänna slakten på tiotusentals britannier! Vi kan inte lyckas med att driva bort germanerna från Londinium, och om vi skulle lyckas? Vi kan inte driva bort dem från Britannica! Vi kan inte köpa tid till ett så dyrt pris. Om vi inte kapitulerar nu kommer de att vedergälla oss ännu hårdare när vi tvingas kapitulera. De talar om ära, plikt och heder men inser de inte att vi talar om människor—Britanniska medborgare! Den största chansen att förbli britanniska har vi om vi kapitulerar istället för att låstas att vi har en chans och gripa efter halmstrån!

Förläggningarna vid Reigate, oktober 1941

Käre kusin,
tack för att du in i det längsta höll mig borta från det militära. När jag placerades som sjukvårdare gratulerade jag mig själv till att ha skaffat en tjänst som inte var förknippad med direkt livsfara, men föga anade jag hur fel jag hade. Knappt hade jag blivit varm i uniformen förrän det första larmet kom och vi tvingades ut till fronten för att hämta sårade soldater. Vi krälade i leran i ingenmansland under beskjutning, fastnade i korseld och tvingades sitta stilla i flera timmar innan vi till slut nådde den bunker där vi skulle hämta de sårade. Inne i bunkern möttes vi av en abominabel syn som fick magarna på oss nyrekryter att vända sig—elände nog för en hel livstid. En granat hade letat sig in genom skyttegluggarna och, nej jag vill inte beskriva för dig det onämnbare. Varje natt ser jag framför mig ansiktena på de döda och sårade då jag vaknar svettig och vettsskrämd. Sömndrucken och sliten ikläder jag mig varje morgon min blodiga uniform för att återigen möta stympade, sårade och döda, avgöra vem som räddas och vilka som skall lämnas. De är de sistnämndas ansikten som inte vill ge mig ro. De som har varit här en längre tid säger att det går över efter några veckor men jag vet inte. Lidandet tar aldrig slut och vi är många som inte orkar längre.

All min kärlek till dig och de dina.
I hopp om att få återse er alla på den här sidan,

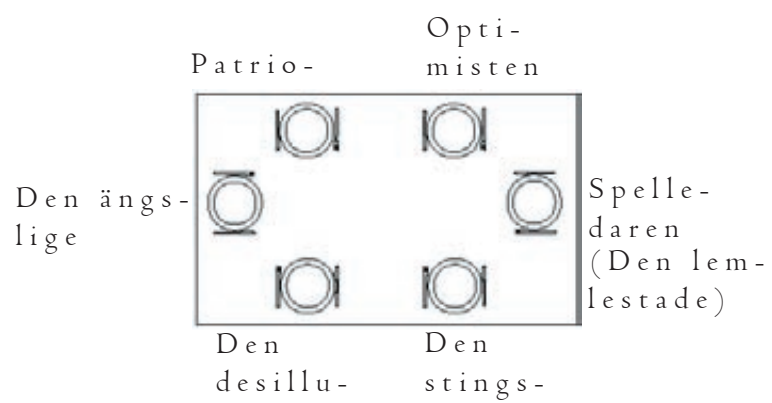
Din kusin K.

Brev från den yngste kusinen som ligger som
sjukvårdare vid fronten daterat 41-10-29

1 9 4 1

ÅTTONDE NOVEMBER

REIGATE, SUSSEX

» *P A T R I O T E N* »
DEN FRAMLIDNE KAPTENENS

KALFAKTOR

Egenskaper

För ett anfall

Hyser en okuvlig kärlek för Britannica

Övertygad om att Britannica skall bestå, eller, om det faller, en gång stolt
resa sig ur askan

Yrkessoldat

Inga cigaretter

Den sista ordern

»Lämna inte skyttegravarna och invänta vidare order över fälttelefonen»

Just nu

Vi skall aldrig ge upp, jag erkänner aldrig en kapitulation. Vi skall försvinna ut i skogen, vi skall utkämpa gerillakrig, vi skall aldrig ge upp. Sådana som jag är av ödet bestämda att leva för evigt. Aldrig blir jag slav under det germanska oket, jag böjer mig aldrig—det är min plit som britannier att kämpa till sista blodsdroppen.

Jag bryr mig inte om mitt eget liv, men om Britannica.

Angående befordran

Under sin tid i 12:e kompaniets 4:e pluton har Patrioten visat prov på en ypperlig fosterlandskärlek och ett sällan skådat dödsförakt. Han är på intet sätt dumdristig och oförsiktig, men han har en förmåga att gå rätt på problemen istället för att gå runt dem, som andra soldater. Han är ett utmärkt befälsämne.

Vid framryckningen den 10:e dennes hindrades 5:e och 8:e plutonens framfart av ett germanskt maskingevärsnäste. På eget bevåg avvek Patrioten från vår trupp och tog sig, med fara för eget liv, i en cirkel fram till nästet. Han ålade sig fram under taggtråden, och kom slutligen fram till nästet. Han sprängde det med en granat och 5:e och 8:e plutonens väg var nu åter öppen. Som ni vet lyckades framryckningen över förväntan och jag vågar säga att detta var mycket tack vare Patrioten. Jag vill med anledning av detta ge honom mina varmaste rekommendationer för befordran och tapperhetsmedaljen.

R. Kapten för 12:e kompaniet, 4:e plutonen

Brev som kaptenen aldrig han posta innan han sköts till döds av germanska prickskyttar. Patrioten har tagit hand om brevet och läser det ständigt.

Minnen. Det är inte lätt att sluta ögonen och drömma sig bort, men man lär sig snart, man måste—för att överleva. När Patriotén tänker tillbaka, ta då tillfället i akt att rannsaka dig själv. Vad har du gjort i livet som du helst av allt skulle vilja ha ogjort? Vad skulle du helst av allt vilja göra igen? Vad minns Patriotén? Sin första kärlek? När han för första gången stal?

Vilka tankar flyger genom Patrioténs hjärna när de sitter tillsammans för sista gången?

Vad vill han säga?

De starkaste minnena, de starkaste upplevelserna, är alltid de som ligger dig närmast ditt hjärta.